

Nelži

„Chytej, Hopíku!“ zavolal Neotesánek na psa a hodil mu klacek, jak nejdále mohl. „A přines!“

Hopík se nadšeně rozběhl a s klacíkem v zubech se hnal zpátky. „Hodný pejsek,“ pochválil ho Neotesánek a znovu mrštil klackem co nejdál.

Jenže tentokrát Neotesánek nemířil dobře. Hozenému klacku totiž stálo v cestě okno kočárkárny. Řinkot rozbitého skla Neotesánka vyděsil. Rychle se chtěl schovat za roh domu, ale tatínek ho zahlédl. „Kdo rozbil to okno?“ ozval se vzápětí přísně.

Neotesánek ani muk.

„Neotesánku, kdo rozbil to okno?“ zeptal se podruhé tatínek.

„To... to větříček,“ hlesl Neotesánek.

„Větříček takhle okna nerozbíjí,“ namítl už rozhněvaně tatínek.

„Spíš loupe perníček, a to ještě jen v pohádkách. Tak kdo to okno rozbil?“

„Hopík,“ vyhrkl Neotesánek.

„Já ti dám Hopík. Odkdy psi házejí klacky do oken, co?“

Tatínek se zlobil, že Neotesánek rozbil okno. Ale mnohem víc se zlobil, že Neotesánek lže. Kůra na něm tentokrát držela jako přišitá. A celý týden byl bez pohádky na dobrou noc. To aby si pamatoval, že má vždycky mluvit pravdu.